

Chương 13

Khách sạn tình yêu đó nằm ở vị trí khá khuất nẻo nhưng cũng không phải là điều trở ngại để những người xung quanh tìm đến, vì ngay gần đó là phố bar và sòng bạc nổi tiếng của thành phố.

Khi đứng trước khách sạn tỏa ánh sáng tím ma mị, Vụ Mang Mang có chút ngần ngại.

Con hung phấn qua đi, đại não sớm muộn gì cũng phải tỉnh táo trở lại.

Cô lướt nhìn trong túi xách, bình xịt hơi cay, và cả bình tạo khói đặc biệt, nếu gặp nguy hiểm, xịt ra có thể khởi động hệ thống báo cháy của khách sạn, lại thêm chút võ vẽ của cô, về lý luận thì chắc không đến nỗi nào.

Đơn hàng đã nhận, không cho phép Vụ Mang Mang chần chừ nữa, bên trong khách cũng gọi điện đến xác nhận rồi.

Bao lâu nay, đơn hàng này là đơn đầu tiên khiến cô cảm thấy hứng thú.

Đối phương kể rằng có một cô già đã kết hôn hai lần rồi mà cứ quẩn quít đeo bám anh ta, nên cần Vụ Mang Mang diễn vai người yêu, để cắt đứt tâm tư của người kia.

Nhưng vì sao lại đến khách sạn này thì vẫn khiến Vụ Mang Mang có phần nghi ngờ.

Chính vì nghi ngờ, mà “máu thám tử” nổi lên sau khi kinh qua, rất nhiều tiểu thuyết trinh thám hình sự, đơn hàng này càng lúc càng khiến Vụ Mang Mang hứng thú, đây chính là biết rõ trên núi có hổ mà vẫn cứ đi.

Thực ra, người thông minh lúc nào cũng chết vì sự tự cho mình thông minh đó.

Khách sạn không cao lắm, phòng cũng rất ít, nghe nói phải đặt trước ít nhất một tháng thì mới có phòng.

Phòng của Hạ tiên sinh đặt ở lầu hai.

Vụ Mang Mang chưa từng bước vào khách sạn tình yêu nên khó tránh khỏi tò mò. Tất cả ngọn đèn đều rất mờ mờ, lại mang một vẻ mờ ám, hư ảo kỳ lạ, khiến Vụ Mang Mang cảm giác như bước vào một thế giới khác.

Quản lý phòng lúc này tiến đến, giải thích về hoạt động chủ đề của khách sạn họ tháng này là “sự cảm dỗ của đồng phục”.

Vụ Mang Mang thầm kêu “trời đất ơi”, điềm hung phần bị chạm vào.

Chẳng trách mấy tên đàn ông kia lại thích đến kiêu khách sạn này.

Trong phòng thay đồ chuyên dụng, Vụ Mang Mang thay bộ đồ y tá màu trắng mới toanh, chi phí đã tính vào trong phí thuê phòng rồi.

Cho dù bắt cô tự trả tiền thì với tính cách thích diễn của Vụ tiểu thư, có lẽ sẽ rất sáng khoái quẹt thẻ.

Gấu váy bộ đồ y tá ngắn chỉ đến bắp đùi, cũng may Vụ Mang Mang đã chuẩn bị sẵn, mặc quần an toàn vào.

Phần eo bó chặt suýt thì siết chết người, với thân hình chuẩn của Vụ Mang Mang mà cũng phải uốn ngược, hóp bụng vào mới có thể ứng phó được.

Nhưng cổ áo lại cao lạ thường, hơn nữa cài nút kín mít, toát ra mắt vẻ đẹp cảm dục.

Vụ Mang Mang cảm thán, khách sạn chủ đề hiện nay thật đáng gờm, thiết kế giỏi như vậy mà.

Cô soi gương, chỉnh lại mũ trắng trên đầu, mũ đã được kẹp cố định, cô lắc qua lắc lại một lúc vẫn thấy chắc chắn vô cùng.

Lúc Hạ Sâm Hạc nghe thấy chuông cửa, ra mở cửa, mắt anh ta gần như đứng tròng.

Đôi chân trước mặt quá dài quá thẳng, bít tất trắng viền ren, độ dài chỉ đến đùi, từ đó đến gấu váy lộ ra một khoảng đùi trắng muốt, trắng nõn mịn màng đến độ gần như không phân biệt rõ đâu là tất, đâu là da.

“Hạ tiên sinh”, Vụ Mang Mang gọi, hình của Hạ Sâm Hạc cô đã từng thấy nên rất chắc chắn mình gặp đúng người.

Nhưng trong ánh mắt đứng tròng của đôi phương, Vụ Mang Mang mở Wechat, đứng trước mặt Hạ Sâm Hạc gửi tin nhắn đến nơi bình an cho trang web, là tin nhắn thoại đã gặp được khách hàng.

“Xin lỗi, chúng tôi cần gửi tin nhắn an toàn cho web bất cứ lúc nào.” Vụ Mang Mang mỉm cười với Hạ Sâm Hạc.

Hạ Sâm Hạc ngại ngần đẩy gọng kính vàng, lúng túng cười, mời Vụ Mang Mang vào phòng.

“Thực sự xin lỗi, tôi không ngờ tiểu thư Angela lại xinh đẹp...” Hạ Sâm Hạc ngừng lại, “và chuyên nghiệp như thế.”

“Nên như vậy mà.” Xưa nay Vụ Mang Mang rất có trách nhiệm nghề nghiệp của một diễn viên.

Hai người đều rất khách sáo, ngồi xuống đối diện nhau, cách xa hơn một mét.

Vụ Mang Mang từ chối uống trà, nước ngọt, cô có mang theo nước khoáng.

Hạ Sâm Hạc có vẻ xấu hổ, chỉ giải thích đơn giản: “Chắc cô ta sắp tới rồi.”

Vụ Mang Mang gật đầu.

Sự chú ý đã sớm bị giường bệnh trong phòng thu hút, trên tủ đầu giường còn có những thiết bị khám kinh điển như tai nghe các loại... Mà phía trên giường bệnh còn có một chiếc vòng, theo tình huống bình thường thì nó sẽ có tác dụng treo chân cho người bị gãy chân phải bó bột, nhưng ở đây lại có tác dụng khác.

Vụ Mang Mang cảm thán sự chuyên nghiệp của khách sạn này, nếu không biết rõ, không chừng cô còn tưởng đây là phòng khám bệnh cũng nên.

Chỉ là không có mùi thuốc sát trùng mà thôi.

Chỉ là khung cảnh này vô cùng kỳ dị, tuy diễn vai bạn gái nhưng không có không khí yêu đương vụng trộm, Vụ Mang Mang bất giác cau mày.

Nhưng cô vẫn gửi tin nhắn báo an toàn lần nữa.

Sau đó thì chuông cửa reo vang.

Vụ Mang Mang đứng dậy, nhanh chóng nhập vai, đứng cạnh Hạ Sâm Hạc.

Còn anh ta lại cởi áo sơ mi ra, mặc áo choàng tắm vào rồi ra mở cửa.

Hạ Sâm Hạc thận trọng hỏi: “Ai đó?”

“Phục vụ phòng đây.” Giọng nữ bên ngoài vang lên.

Hạ Sâm Hạc và Vụ Mang Mang nhìn nhau, làm động tác sắp mở cửa ra, Vụ Mang Mang gật đầu.

Đúng lúc Hạ Sâm Hạc mới hé cửa ra thì bất thành linh cửa bị đẩy mạnh, Hạ Sâm Hạc loạng choạng lùi hai bước rồi ngã phịch xuống sàn nhà.

Đúng là một tên thư sinh yếu ớt trói gà không chặt.

Hai người phụ nữ trung niên eo to như thùng phuy xông vào.

“Ông xã, anh có xứng đáng với tôi không, tôi biết ngay anh tìm tiểu yêu tinh ở đây mà.” Một người phụ nữ gầm lên như sấm giập.

Mà Vụ Mang Mang chẳng phải là tiểu yêu tinh sao, còn là một tiểu yêu tinh khá quyền rũ nữa.

Nhưng tình huống này là sao? Chẳng phải nói là bà cô già đeo bám anh ta à? Sao trận chiến này giống như vợ cả đến đánh ghen vậy?

Vụ Mang Mang chưa kịp hoàn hồn thì mặt cô đã ăn một cái bạt tai.

“Mày là con điếm mặt dày xấu xa, dám dụ dỗ chồng tao, không sợ xx...”, tiếp đó là những lời nói tục tĩu mà Vụ Mang Mang chưa từng nghe bao giờ.

Người phụ nữ này vừa mắng chửi vừa nhảy chồm chồm lên xông vào đánh Vụ Mang Mang túi bụi, Vụ Mang Mang siết chặt nắm đấm định phản kích, nhưng chợt nhận ra có gì đó không ổn.

Người phụ nữ mặc quần jeans kia cũng tới giúp sức, “Tiện nhân mặt dày, có mẹ sinh ra mà không biết dạy dỗ... thích xx đàn ông lắm à, dụ dỗ chồng nhà người ta thì giỏi lắm hả?”

Dù ngốc đến mấy thì Vụ Mang Mang cũng biết đã xảy ra chuyện gì. Cô cảm thấy hổ thẹn, cánh tay buông lỏng không dám ra sức nữa, người phụ nữ trước mặt nước mắt nước mũi đầm đìa, trông hung ác vô cùng nhưng lại thương tâm tuyệt vọng đến cùng cực.

Lúc này Hạ Sâm Hạc cũng chạy lại, gào lên: “Angela, cô chạy mau đi.”

“Sao anh lại đối xử với tôi như vậy, tôi đánh chết đôi gian phu dâm phụ các người?” Vợ Hạ Sâm Hạc khóc lóc rống lên, tuy nói thế nhưng người mà bà ta đối phó chỉ có “dâm phụ”.

“Xin lỗi, Lý Quyên, xin lỗi, anh chỉ nhất thời hồ đồ, là do cô ta dụ dỗ anh.” Hạ Sâm Hạc khổ sở van nài.

Vụ Mang Mang vừa chạy đến cửa bỗng hiểu ra, đây chính là trò lừa đảo.

Một kẻ đồi bại mang lột thư sinh, tìm một người không phải là tình nhân để đóng vai nhân tình, tuy không rõ mục đích nhưng kiểu diễn này đúng là tạt vào mặt Vụ Mang Mang.

Có điều hiện giờ không cho phép Vụ Mang Mang suy nghĩ nhiều, hai người phụ nữ trung niên vóc dáng thô kệch, sức chiến đấu không chỉ mạnh bình thường, chạy chậm một chút là sẽ bị tóm cổ ngay.

Cũng may tóc đã bới gọn trong mũ, nếu không bị tóm như thế thì chắc chắn ngay cả da đầu cũng bị lột xuống.

“Tôi không phải tình nhân của anh ta!” Vụ Mang Mang ôm đầu hét to.

Tiếc là chẳng ai chịu tin, ngay cả chính cô cũng biết với cách ăn mặc này thì ai tin cho được?

Thế này có được coi là kẻ định đánh chim ưng lại bị chim ưng mổ vào mắt không?

Vụ Mang Mang hoảng loạn mở cửa thì gáy bị tóm lại, một trận giằng co kịch liệt, nút áo đã rơi mất mấy cái, cổ áo bung ra, nửa phần ngực suýt thì bị nhìn thấy hết.

Đúng là uất nghẹn mà!

Nhưng nếu bắt Vụ Mang Mang đánh nhau với hai người phụ nữ thì cô không làm được.

Một là phụ nữ đánh nhau đều rất kinh khủng chẳng thêm nói đạo lý gì hết, vừa kéo tóc vừa nhổ nước bọt, hơn nữa cứ chỗ nào nhạy cảm thì tấn công chỗ đó. Kiểu đánh này thật sự quá mất mặt?

Hai là Vụ Mang Mang làm sao nỡ phản kích người khác? Người ta đến bắt gian, tuy cô chẳng làm gì nhưng tình ngay lý gian, cũng đáng đời lắm, ngu ngốc thì đáng kiếp thôi!

Vụ Mang Mang chỉ có thể ôm tai, chạy như bay xuống lầu.

Người đàn bà tên Lý Quyên kia và em gái bà ta xông xộc đuổi theo, Vụ Mang Mang cuống cuống chạy đến nỗi giày cũng rơi mất một chiếc, tóc cô đã xổ xuống một ít, bị cô em gái kia tóm lấy, kéo giật lại khiến cô đau đến chảy nước mắt.

Cũng may vẫn thoát ra được, vừa lao ra khỏi cửa khách sạn thì nghe “kétttt” một tiếng, phanh xe chói tai vang lên, Vụ Mang Mang lần thứ hai suýt thành vong hồn dưới gầm xe.

Lý Quyên và em gái bà ta thì bắt chặp, chạy tới định đánh Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang cũng vì quá cuống suýt nên cũng chẳng màng chất vấn “tài xế gây họa” kia, chạy ra ghé sau ghế cửa sổ “cộc cộc cộc”, “Mở cửa, mở cửa!”

“Cách” một tiếng, Vụ Mang Mang mở cửa xe ngồi vào trong, tích tắc đó Lý Quyên đã nhào đến, túm lấy túi của cô.

Vụ Mang Mang ra sức túm chặt túi xách, quay sang gào to, “Mau lái xe, mau lái xe!”

Đúng là một đêm kinh hồn!

Cũng may xem như đã thoát được chị em Lý Quyên, Vụ Mang Mang ngoái lại nhìn, trông thấy Lý Quyên ngồi bệt xuống đất, bắt đầu gào khóc.

Vụ Mang Mang chỉ muốn bóp chết tên Hạ Sâm Hạc kia, thù này không báo thế không làm người.

Quay đầu lại, Vụ Mang Mang mới nhớ ra cô chưa cảm ơn vị ân nhân trong xe suýt đâm chết cô, nhưng lại cứu cô trong cơn nguy cấp.

“Ban nãy thực sự rất cảm ơn...” Vụ Mang Mang vừa quay sang vừa nói.

Nhưng hai chữ cuối cùng đã bị nuốt vào bụng khi cô trông thấy gương mặt đối phương, cô run giọng gọi: “Lộ tiên sinh?”

Người ngồi bên cạnh không phải chú nhỏ của chúng ta thì là ai?

Đây chắc là lần tiếp xúc gần gũi nhất của hai người chẳng?

Gần đến nỗi Vụ Mang Mang có thể ngửi thấy mùi rượu phả ra từ mũi anh, thực ra hương rượu khá nồng, có thể ngửi thấy từ lâu, chỉ có điều ban nãy do quá hoảng hốt nên cô không nhận ra mà thôi.

“Ban nãy thực sự xin lỗi, Lộ tiên sinh.” Vụ Mang Mang trong lòng chỉ muốn khóc.

Đúng là người xui xẻo thì uống nước lọc cũng bị giắt răng, trong tình cảnh dở khóc dở cười này mà người cô gặp lại là Lộ Tùy?!

“Ừ”, Lộ Tùy thờ ơ đáp một tiếng.

Vụ Mang Mang không hiểu ý của từ “ừ”, là khẳng định cô đã đắc tội với anh ư?

Vụ Mang Mang trầm ảo não.

Động tác gõ cửa sổ ban nãy đúng là quá cấp bách và thô lỗ, lúc ngồi vào lại không cảm ơn và kính cẩn ngay từ lúc đầu. Cả cảnh bị người ta coi là nhân tình, đuổi đánh ngoài đường lại bị Lộ Tuyền nhìn thấy.

Tuy chú nhỏ có lẽ không phải dạng nhiều chuyện, nhưng thế gian này chẳng có bức tường nào kín gió, nếu bị đám bạn cô biết được thì Vụ Mang Mang đừng hòng sống nữa.

“Lộ tiên sinh, ban nãy anh nhìn thấy rồi ă? Thực ra tôi không phải...” Vụ Mang Mang gồng mình giải thích về ngại ngùng.

Nhưng giải thích một nửa thì trông thấy ánh mắt và vẻ mặt bình thản không chút xao động của anh, Vụ Mang Mang thâm chán nản.

Cô cũng thật là... sao Lộ Tuyền lại có hứng thú biết mấy chuyện vớ vẩn của cô được? Đương nhiên cũng sẽ không hứng thú nghe cô giải thích rồi.

Hướng hồ chuyện này cũng không phải chỉ giải thích vài câu là rõ được.

Cô lập tức chuyển hướng, sau khi báo địa chỉ khu nhà mình rồi dứt khoát im lặng.

Sau đó trong đôi mắt Lộ Tuyền, cô nhìn thấy bộ dạng như ma của mình.

Tóc tai rối bời, mũ y tá vẫn nằm lệch trên đầu, đúng là “kiên cường”.

Cổ áo mở tung, nửa bộ ngực đã lộ ra, trên cổ còn có dấu cào cấu rướm máu.

Vì ngồi xuống nên gấu váy y tá ngắn cũn để lộ ra gấu quần an toàn cô mặc bên trong.

Vô cùng thê thảm.

Mặt Vụ Mang Mang nóng lên, kéo váy xuống, nhưng nó lại co lên nhanh chóng.

Ánh mắt người bên cạnh vẫn nhìn chăm chăm.

Vụ Mang Mang đương nhiên cũng biết bây giờ cô thật buồn cười, nhưng cũng có chút “ngon mắt”.

Phụ nữ hư lúc nào cũng có thể khơi dậy dục vọng “phá hoại” cô ta của đàn ông.

Vụ Mang Mang lấy hết can đảm, nhìn thẳng vào anh.

Phải thừa nhận là chú Thần Tài đúng là người có nhan sắc nhất trong số người cô từng gặp.

Vụ Mang Mang từng đọc qua một bản báo cáo, nói rằng trên thế giới trai đẹp gái xinh được đại đa số mọi người công nhận đều có một điểm chung.

Đó chính là hai bên mặt vô cùng đối xứng.

Và khi phát đủ mọi hình ảnh cho những người tham gia để họ chọn ra người mà họ cho là đẹp nhất, thì kết quả cuộc khảo sát cũng chứng minh điểm đó.

Từ góc độ tiến hóa sinh thái học, lấy sống mũi làm đường ngăn cách, gương mặt trái phải đối xứng sở dĩ khiến người khác cảm thấy xinh đẹp là vì đối xứng là một dạng biểu hiện của việc ít khi bị nhiễm virus hoặc ký sinh trùng lây nhiễm.

Người “khỏe mạnh” như thế trong phương diện chọn bạn đời thường có ưu thế trời ban, vì mọi người đều có khuynh hướng muốn kết hợp với người “khỏe mạnh”, sinh ra thế hệ sau có gene vượt trội.

Thế nên chú Thần Tài rất được phụ nữ yêu mến, cũng là có nguyên nhân cả.

Và đôi mắt con người đúng là cửa sổ tâm hồn.

Đôi với Vụ Mang Mang, đôi mắt Lộ Tuy thực sự quá đẹp.

Thâm trầm và sâu thẳm, trong veo nhưng lại rất tĩnh lặng.

Nhưng sức mạnh ẩn giấu bên dưới sự tĩnh lặng đó lại khiến người ta run sợ.

Giống như đại dương tĩnh lặng trong màn đêm, bạn mãi mãi cũng không thể phớt lờ sức mạnh cực đại mà nó che giấu.

Vì áp lực của sức mạnh đó nên Vụ Mang Mang lại lần nữa kiểm điểm hành vi hôm nay của mình.

“Chuyện đó, Lộ tiên sinh, hôm nay thực sự rất xin lỗi. Trong buổi tiệc tôi không nên đùa với anh.” Vụ Mang Mang cố gắng giả vờ như lúc này cô không phải mặc bộ đồ y tá, mà chỉ là quần áo bình thường.

Nhưng trong đôi mắt Lộ Tuy vẫn phản chiếu hình tượng một “vưu vật¹”.

Ghi chú:

1. Vưu vật: chỉ những cô gái có dung mạo vô cùng diễm lệ được ví như báu vật quý hiếm. (BT)